

VISS JAUNS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Pēt 3:13, Atkl 21:3, 22; 1Jņ 3:2, 3; 1Pēt 1:22; Jes 25:8; Atkl 22:3–5.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: ‘Redzi, visu Es daru jaunu.’ Tad Viņš teica: ‘Raksti! Jo šie vārdi ir uzticami un patiesi.’” (Atkl 21:5)

Raksti dod mums šo cerību: “Bet mēs gaidām pēc Viņa apsolījuma jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō.” (2Pēt 3:13)
Dažiem tomēr “jauno debesu un jaunās zemes” apsolījums (Atkl 21:1) šķiet kā fantāzija, teika, ko stāsta pie varas esošie, izmantojot pēcnāves dzīves cerību, lai palīdzētu noturēt pūļus ierindā. Ideja ir apmēram šāda vai līdzīga: lai gan jums šobrīd ir grūti, kādu dienu jūs saņemsiet atalgojumu Debesīs.

Lai gan ir arī tādi cilvēki, kas izmantojuši Bībelē atklāto nākotnes cerību šādā veidā, viņu ļaunprātība nemaina apsolījuma par jaunām debesīm un jaunu zemi patiesumu.

Pēdējās dienās smējēji izsmies mūsu svētīto cerību (2Pēt 3:3–7). Bet viņu zobgalības, kā tas ir paredzēts, var tikt uzskatītas par vēl vienu pierādījumu tam, ka Bībelē rakstītais ir patiesība, jo par izsmiešanu Bībele pravietots jau iepriekš.

Šajā nedēļā mēs pārdomāsim godības pilno apsolījumu par jaunām debesīm un jaunu zemi, ieskaitot Debesu templi, Dieva klātbūtni, nāves un asaru beigas – un visbeidzot Dieva mīlestības galīgo uzvaru.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 31. decembrī.

Jaunas debesis un jauna zeme

Dažiem grieķu filozofijas sekotājiem ideja, ka kaut kas ir fizisks, nozīmē, ka tas ir slihts. Tāpēc viņiem ir nepieņemami domāt par reālām debesīm ar reāliem cilvēkiem nākotnē. Viņu domāšanā – lai tās būtu Debesis un lai tās būtu labas – ir jābūt tikai garīgam stāvoklim, brīvam no trūkumiem, kas piemīt fiziskajā pasaulē. Viņi uzskata – ja kaut kas ir materiāls, tad tas nevar būt garīgs. Ja kaut kas ir garīgs, tad tas nevar būt materiāls. Turpretim Bībele runā par Debesīm konkrētos vārdos, bet bez ierobežojumiem, ko uzliek grēka klātbūtne.

Izlasi Jes 65:17–25; Jes 66:22, 23; 2Pēt 3:13 un Atkl 21:1–5. Kāda ir šo pantu vēsts? __

Jesajas grāmata sniedz saistošu ieskatu tajā, kāda būtu bijusi zeme, ja Israēls kā tauta būtu palicis uzticīgs savai derībai ar Dievu (Jes 65:17–25; Jes 66:22, 23, salīdzini ar 5Moz 28). Visa daba līdz ar tās dažādajām dzīvības izpausmēm būtu augusi saskaņā ar Dieva sākotnējo plānu, kāds tas bija pirms grēka ienākšanas.

Tomēr šis plāns nematerializējās, kā bija cerēts. Tad tika izveidots jauns plāns, bet tagad ar draudzi, ko veidoja jūdi un pagāni no visām tautām (Mt 28:18–20, 1Pēt 2:9). Tāpēc Jesajas pravietojumus vajadzētu pārlasīt no draudzes perspektīvas (2Pēt 3:13, Atkl 21:1–5).

“Izglābto mantojums Bībelē ir nosaukts par Zemi (Ebr 11:14–16). Tur Debesu Gans vada savu ganāmpulku pie dzīvā ūdens avotiem. Dzīvības koks katru mēnesi nes savus augļus, un koka lapas kalpo tautām par labu. Tur ir mūžīgi plūstošas straumes, skaidras kā kristāls, un to krastos kupli koki met savu ēnu uz takām, kas sagatavotas Kunga atpirktajiem. Plaši līdzenumi vietām pāriet skaistos pakalnos, un Dieva kalni ceļ augšup savas cēlās virsotnes. Šajos mierīgajos līdzenumos, blakus šīm dzīvajām straumēm, tagad sev pastāvīgas mājas atrod Dieva ļaudis, kas tik ilgi bija kļūduši kā ceļinieki.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 675. lpp.)

Daudzi laicīgi rakstnieki bez Rakstos atklātās mūžības cerības ir vaimanājuši par cilvēka eksistences bezjēdzīgumu. Lai gan viņi maldās par nākotni, kāpēc ir grūti strīdēties pretī viņu domai par dzīves bezjēdzīgumu bez nākotnes cerības? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā. _____

Dieva templī

Daži domā, ka Debesis pašas ir Dieva svētnīca. Bet Atklāsmes grāmata runā par īpašu svētnīcu/templi Jaunajā Jeruzālemē, kur atrodas Dieva tronis un kristāla jūra (Atkl 4:2–6, Atkl 7:9–15, Atkl 15:5–8). Tur svēto pūlis no visām tautām, ciltīm, valodām un tautībām pielūgs Dievu mūžīgi (Atkl 7:9–17).

Salīdzini Atkl 7:9–15 ar Atkl 21:3, 22. Kā mēs varam saskaņot lielā pūļa, kas kalpo Dievam “dienu un nakti Viņa templī”, aprakstu (Atkl 7:15, NKJV) ar apgalvojumu, ka Jānis Jaunajā Jeruzālemē “templi neredzēja” (Atkl 21:22, NKJV)? _____

Debesu svētnīca/templis vienmēr ir bijusi vieta, kur Debesu pulki pielūdz Dievu. Bet līdz ar grēka ienākšanu šī svētnīca kļuva arī par vietu, no kurienes cilvēcei tiek piedāvāta glābšana. “Kad grēka problēma būs pagājusi, Debesu svētnīca atkal atgūs savas sākotnējās funkcijas. Atkl 21:22 Jānis ziņo, ka viņš vairs neredzēja templi pilsētā, jo Kungs Dievs Visuvarenais un Jērs ir tās templis. Bet vai tas nozīmē, ka tur vairs nav Kunga nama, kur Viņa radījumi nāk un atrodas īpašā sadraudzībā ar Viņu? Nekādā ziņā!” (Richard M. Davidson, “The Sanctuary: ‘To Behold the Beauty of the Lord,’” in Artur Steele, ed., “The Word: Searching, Living, Teaching” vol. 1 (Silver Spring, MD: Biblical Research Institute, 2015), 31. lpp.)

Atklāsmes grāmata īpašu uzmanību pievērš Tam, kurš tiek pielūgts, un tiem, kas Viņu pielūdz. Šī Debesu pielūgsmē ir vērsta uz Dievu un Jēru (Atkl 5:13, Atkl 7:10). Kā vienmēr – un kā tam arī vajadzētu būt – Kristus ir pielūgsmes centrā.

Dievlūdzejī ir tie, “kas nākuši no lielām bēdām un savas drēbes mazgājuši un tās balinājuši Jēra asinīs” (Atkl 7:14). Viņi ir dzīvi liecinieki Dieva pestījošajam un pārveidojošajam spēkam. Viņi dzied slavu Dievam par to, kas Viņš ir un ko Viņš ir izdarījis viņu labā.

Atkl 21:3 teikts: “Redzi, Dieva mājoklis pie cilvēkiem, Viņš mājās viņu vidū, un tie būs Viņa ļaudis, un Dievs pats būs ar viņiem.” Šie panti atspoguļo neskaitāmus citus pantus (Jer 32:38, Ec 37:27, Zah 8:8, Ebr 8:10). Ko tas nozīmē mums tagad, ka Dievs būs mūsu Dievs un mēs būsīm Viņa ļaudis? Kā mēs jau šodien varam piedzīvot šo brīnišķīgo patiesību? _____

Dieva klātbūtnē

Bībele ziņo, ka Dievs “dzīvo nepieejamā gaismā” (1Tim 6:16) un ka “Dievu neviens nekad nav redzējis” (1Jņ 1:18, 1Jņ 4:12). Vai tas nozīmē, ka svētie Debesīs nekad neredzēs Dievu Tēvu? Nepavisam. Ir pilnīgi skaidrs, ka Dieva neredzēšana attiecas uz cilvēka stāvokli pēc grēkā krišanas, jo ir vairākas norādes Rakstos, ka svētie patiesībā redzēs Viņu Debesīs.

Izlasi Mt 5:8, 1Jņ 3:2, 3 un Atkl 22:3, 4. Ko šie panti stāsta mums par augstāko privilēģiju redzēt Dievu? _____

Tas pats apustulis Jānis, kas apliecināja, ka “Dievu neviens nekad nav redzējis” (1Jņ 1:18, 1Jņ 4:12), arī paziņo, ka “mēs Viņu redzēsim, kāds Viņš ir” (1Jņ 3:2, 3, NKJV) un “redzēsim Viņa seju” (Atkl 22:3, 4, NKJV). Var strīdēties, vai šie panti attiecas uz Dievu Tēvu vai Kristu. Bet visas šaubas izklīst paša Kristus apgalvojuma gaismā: “Svētīgi sirdsšķīstie, jo tie Dievu redzēs.” (Mt 5:8) Kāda priekštiesība būs atpestītajiem pielūgt Dievu Viņa templī! Bet augstākā priekštiesība visiem būs redzēt Viņa vaigu.

“Dieva ļaudīm būs tiesības brīvi satīties ar Tēvu un Dēlu. ‘Mēs tagad visu redzam mīklaini, kā spogulī.’ (1kor 13:12) Dabā un Dieva attiecībās ar cilvēkiem mēs Viņa attēlu redzam kā spogulī atstarotu, bet tad Viņu skatīsim vaigu vaigā, bez jebkāda aptumšojoša aizsega. Mēs stāvēsim Viņa priekšā un redzēsim Kunga vaiga godību.” (Elena Vaita “Lielā cīņā”, 676., 677. lpp.)

Ievērojiet dažos šodienas pantos saikni starp šķīstību un Dieva redzēšanu. “Sirdsšķīstie” redzēs Dievu; tas, kurš redzēs Dievu, “šķīsta sevi pašu, kā Viņš ir šķīsts” (1Jņ 3:3). Tas, ko šie panti atklāj, ir, ka Dievam ir jādara darbs mūsos jau tagad, lai palīdzētu mums sagatavoties Debesīm.

Lai gan galu galā mūsu tiesības uz Debesīm ir nodrošinātas ar Jēzus nāvi, mēs šeit un tagad iziesim cauri attīrīšanās procesam, kas palīdzēs sagatavoties mūsu mūžīgajām mājām. Un galvenais attīrīšanas procesā ir paklausība Viņa Vārdam.

Izlasi 1Pēt 1:22. Kā šis pants atklāj mums saikni starp paklausību un šķīstīšanu? Kas paklausībā ir tāds, kas mūs šķīsta? Kā saskaņā ar Pētera teikto tieši atklāsies mūsu paklausība? _____

Nebūs vairs nāves un asaru

Nemirstīgās dvēseles teorija, kurā dvēseles mūžīgi cieš nebeidzami degošā ellē, ir pretēja Bībeles mācībai, ka jaunajās debesīs un jaunajā zemē “nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu” (Atkl 21:4). Ja mūžīgi degošās elles teorija būtu patiesa, tad “otrā nāve” neizdzēstu grēku un grēciniekus no visuma, bet tikai ieslodzītu tos mūžīgā ciešanu un vaidu ellē. Un vēl: šādā gadījumā visums nekad netiktu pilnībā atjaunots savā sākotnējā pilnībā. Bet slava Kungam, ka Bībele atklāj pavisam citu ainu!

Izlasi Jes 25:8, Atkl 7:17 un Atkl 21:4. Kādu mierinājumu un cerību šie panti var mums dot tagadējās pasaules grūtību un ciešanu vidū? _____

Dzīve var būt ļoti smaga, negodīga, nežēlīga. Dažus cilvēkus, kas mums ir tik mīļi, nāves aukstais tvēriens brutāli paņem prom. Vai arī citi ar viltu ienāk mūsu dzīvē, nozog mūsu jūtas un tad aiziet, it kā nekas nebūtu bijis. Cik briesmīgi ir, kad mūs nodod kāds, kuru mēs mīlam un kam uzticamies.

Ir brīži, kad mēs ar salauztu sirdi domājam, vai dzīve ir dzīvošanas vērtā. Neskatoties uz mūsu ciešanām, Dievs tomēr ir vienmēr dedzīgs noslaucīt no mūsu vaigiem ikvienu asaru. Bet dažas no mūsu smagākajām asarām turpinās plūst līdz godības pilnajai dienai, kad nāve, ciešanas un asaras pārstās eksistēt (Atkl 21:1–5).

Mēs varam paļauties, ka pēdējā tiesā Dievs pret katru cilvēku izturēsies godīgi un ar mīlestību. Visi mūsu mīļie, kas aizmiguši Kristū, tiks uzmodināti no mirušajiem, lai būtu ar mums visā mūžībā. Tie, kas būs necienīgi mūžīgajai dzīvei, pārstās eksistēt – viņi nebūs spiesti dzīvot “nepatīkamajās” Debesīs vai mūžīgi degošā ellē. Mūsu vislielākais mierinājums nāk no godīgā veida, kā Dievs izturas pret ikvienu. Kad nāve pārstās eksistēt, atpestītie priecīgi izsauksies: “Kur, nāve, tava uzvara? Kur, elle, tavs dzelonis?” (1kor 15:54, 55)

Kungs apsola, ka jaunajās debesīs un uz jaunās zemes, ko Viņš radījis, “agrākās vairs nepieminēs, un tās nevienam vairs nenāks prātā” (Jes 65:17). Tas nenozīmē, ka Debesīs būs atmiņas zuduma vieta, bet drīzāk – ka pagātne neaizēnos ilgstošo Debesu prieku.

Kurš gan šeit nav izjutis negodīgo cilvēciskās eksistences postu? Kā mēs varam iemācīties uzticēties un, cik vien iespējams, priecāties par Dieva labestību un mīlestību, īpaši sliktajos laikos? _____

Viņa Vārds uz viņu pierēm

Izlasi Atkl 22:3–5. Kā mēs varam būt droši, ka mēs būsim starp tiem, uz kuru pierēm būs rakstīts Dieva Vārds? Vai mēs vispār varam būt par to droši? _____

Pēc Lucifera sacelšanās un Ādama un Ievas krišanas Dievs varēja abus grēciniekus iznīcināt. Tomēr, paužot beznosacījuma mīlestību pret Saviem radījumiem, Dievs izdomāja žēlastības plānu, lai glābtu visus tos, kas pieņem Viņa piedāvājumu. Mēs to pazīstam kā "glābšanas plānu", kas, lai arī pastāvēja jau pirms zemes radīšanas (Ef 1:3, 4; 2 Tim 1:9; Tit 1:2; Atkl 13:8), vispirms tika atklāts cilvēcei Ēdenē uzreiz pēc grēkā krišanas. Pēc tam tas tika atklāts ebreju svētnīcas kalpošanas simbolos un ēnās (2 Moz 25. nod.). Tad tam tika dota vispilnīgākā izpausme Jēzus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanā (sk. Rm 5. nod.).

Glābšanas plāna centrā ir mūžīgās dzīvības apsolījums, kas balstās uz Jēzus nopelnu. Tas tiek piedāvāts visiem, kas ticībā pieņem pie krusta sniegto lielo nodrošinājumu. Pirms krusta, pēc krusta – pestīšana vienmēr ir bijusi ticībā un nekad ar darbiem, lai cik daudz darbu būtu mūsu pestīšanas izpausme.

Par Ābrahāmu, kas dzīvoja ilgi pirms Kristus nākšanas, Pāvils raksta kā par glābšanas ticībā paraugu: "Jo, ja Ābrahāms kļuvis taisnots ar saviem darbiem, tad viņš ir liels, bet ne Dieva priekšā. Jo ko saka raksti? Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pielīdzināts par taisnību." (Rm 4:2, 3) Kā šie panti palīdz jums saprast, ko nozīmē glābšana ticībā? _____

Tādējādi jums var būt pārlicība par glābšanu, ja mēs esam pieņēmuši Jēzu, padevušies Viņam un pieprasījuši sev Viņa apsolījumus, tai skaitā tos, kas runā par jaunu dzīvi Viņā jau tagad, un ja mēs pilnībā paļaujamies uz Viņa nopelniem un ne uz ko citu. Ābrahāms ticēja, un tas tika pieskaitīts viņam par taisnību. Tieši tāpat tas darbojas mūsu katra dzīvē.

Šis tad ir tas, ko nozīmē Viņa vārds, rakstīts uz mūsu pierēm. Ja tas ir uzrakstīts tagad un mēs no Viņa nenovēršamies, tad būs tur rakstīts arī jaunajās debesīs un uz jaunās zemes.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļu “Cīņa beigusies” (674.–678. lpp.), grāmatā “Heaven” nodaļas “The Earth Made New” (133.–145. lpp.), “Heaven Is a School” (146.–158. lpp.), “It Will Not Be Long” (159.–166. lpp.), “Heaven Can Begin Now” (167.–176. lpp.), “The Music of Heaven” (177.–184. lpp.).

“Kristus krusts būs atpestīto izziņas un līksmības avots visā mūžībā. Pagodinātajā Kristū viņi skatīs krustā sisto Kristu. Nekad netiks aizmirsts, ka Viņš, kura spēks radīja un uztur neskaitāmas pasaules visos milzīgajos Universa plašumos, Dieva Miļotais un Debesu Majestāte, Viņš, kuru pielūgt pulcējās ķerubi un mirdzošie seravi, pats pazemojās, lai paaugstinātu kritušo cilvēku, kā Viņš nesa grēka vainu un kaunu un pacieta, ka pat Tēvs novērsa savu vaigu, līdz pazudušās pasaules sāpes un ciešanas salauza Tā sirdi un izdzēsa dzīvību pie Golgātas krusta. Tas, ka mīlestība uz cilvēku visu pasaulu Radītājam un visu likteņu Lēmējam lika atstāt savu godību un tā pazemoties, vienmēr modinās Universa izbrīnu un pielūgsmi.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 651. lpp.)

“Lielā cīņa ir beigusies. Grēka un grēcinieku vairs nav. Universs ir atkal tīrs, un visā bezgalīgajā radībā pulsē harmonija un prieks. Visās Universa daļās no Radītāja plūst dzīvība un gaisma. No vissīkākā atoma līdz vislielākajai pasaulei visas lietas – dzīvās un nedzīvās – savā neaizēnotajā skaistumā un pilnīgajā laimē liecina, ka Dievs ir Mīlestība.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 678. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Daudzi pasaulīgi kristieši dzīvo savu dzīvi tā, it kā šī pasaule ilgs mūžīgi (Lk 12:16–21). Kā mēs varam līdzsvarot savus šīs zemes ideālus ar Debesu prioritātēm? Kā mēs varam sargāties no tā, ko Jēzus brīdināja Lk 12. nodaļā?

2. Ja Debesis sākas šeit, ko mums vajadzētu darīt, lai pārveidotu savas mājas un savu dzīvi par mazām Debesu principu izpausmēm?

3. Pakavējieties pie jautājuma, kas uzdots svētdienas tēmas beigās. Kāda loģika slēpjas aiz to cilvēku pesimisma, kuri netic mūžīgajai dzīvei? Tajā pašā laikā daži no šiem cilvēkiem, šķiet, dzīvo diezgan “laimīgu” dzīvi, pat nepaužot nekādas nākotnes cerības. Kā, pēc jūsu domām, viņi to dara? Tas ir, kā viņi varētu racionalizēt dzīvi, pat būt apmierināti, bez apsolījuma, ka aiz šīs dzīves ir vēl kaut kas?